

N a j v y š š í s ú d usnesenie vrchného súdu v K. zmenil, sporu prekážajúcu námietku žalovaného štátu zamietol a uložil vrchnému súdu v K., aby o žalobe ďalej pojednával.

D ô v o d y:

I když se ponechá stranou otázka, může-li se nejvyšší soud při svém kolegiálním rozhodování vůbec dopustiti porušení úřední povinnosti ve smyslu § 1 synd. zákona, třeba tu vycházeti z toho, že žalobce ve své žalobě vytýká rozhodnutí nejvyššího soudu jen m y l n o s t, ne však konkrétní porušení úřední povinnosti. Poněvadž pouhá mylnost rozhodnutí nemůže býti základem syndikátního nároku, neobstojí důvody soudu I. stolice, podle kterých je syndikátní žalobou napadeno t é ž rozhodnutí nejvyššího soudu.

Ostatní žalobcovy údaje, obsažené v žalobě, se týkají j e n kárného řízení vedeného u býv. soudní tabule v K.

Proto je vrchní soud tamtéž příslušný, aby rozhodl o žalobě podle § 8 řeč. zák. a bylo třeba k rekursu žalobce rozhodnouti, jak se stalo.

Čís. 15873.

Uplatňovanie nároku na vyplatenie zadržaných odpočívnych požitkov, prislúchajúcich býv. zamestnancovi na základe súkromoprávnej služebnej smluvy, patrí pred pracovný súd.

(Rozh. zo 16. februára 1937, Rv III 964/36.)

Žalobník — bývalý zamestnanec žalovanej spoločnosti — poberal od tejto spoločnosti penziu, z ktorej mu srážala mesačne 600 Kč na základe dobrovoľnej obstarávky v prospech jeho rozvedenej manželky. — Ú. banka pozdejšie penziu žalobníka, poberanú od žalovanej spoločnosti, exekúčne zabavila pre pohľadávku 100.000 Kč s prísl., v dôsledku čoho žalovaná spoločnosť srazila z penzie, ňou žalobníkovi platenej, ďalšiu sumu 402 Kč. — Žalobník domáhal sa žalobou vrátenia týchto 402 Kč s úrokmi na tom základe, že nedostáva sa mu pre srážky, vykonané v prospech Ú. banky, existenčného minima. Spor byl prejednaný pred pracovným súdom a N a j v y š š í s ú d dotyčne príslušnosti tohoto súdu uviedol v d ô v o d e c h svojho rozsudku:

Žalobník domáha sa na žalovanej strane vyplatenia zadržaných odpočívnych požitkov. Ide tu tedy o spor zo služobného pomeru, založeného súkromnoprávnou smluvou, o ktorom rozhodovať sú podľa § 1 zák. č. 131/1931 Sb. z. a n. výlučne príslušné pracovné sudy. Názor vedľajšej intervenientky v dovolacej žiadosti, podľa ktorého »v danom prípade domáha sa žalobník na žalovanej sníženia srážek zo svojích penzijných požitkov na tom základe, že tieto srážky sú meritórne príliš vysoké a v dosavadnej výške neprípustné«, nemá opory v látke sporu, lebo žalobník udal v žalobe, že mu žalovaná — ako zamestnávateľka —

zadržala z neho, dňa 1. decembra splatných odpočívnych požítok 402 Kč s odôvodnením, že Ú. banka v B. (tu vedľajšia intervenientka) jeho odpočívne požítky tiež zabavila, a v dôsledku toho žiadal žalovanú spoločnosť na zaplatenie tejto sumy, tvrdiac, že dôvod tohoto zadržania jeho odpočívnych požítok neobstojí, keďže Ú. banka v B. (vedľajšia intervenientka) ako pozdejšia exekventka len vtedy môže pristúpiť k srážkam z jeho odpočívnych požítok, keď predošlé zaba-venie (správne obstávka) v prospech jeho rozvedenej manželky už zaniklo. Nedomáha sa tedy žalobník v tomto spore ani zrušenia exekúcie, ani riešenia otázky, či »srážky« — umluvené alebo súdom nariadené — sú platné, ako to tvrdí dovolateľka, ale proste len správneho vypočítania srážok na základe exekučných usnesení resp. platného práva.

Čís. 15874.

Právny pomer medzi pražským advokátom a klientom bývajúcim na Slovensku treba posudzovať — ak prijal advokát poverenie v Prahe a v Prahe konal advokátske práce — podľa práva platného v Prahe.

(Rozh. zo 16. februára 1937, Rv IV 518/36.)

Žalobník, advokát v Prahe, domáhal sa žalobou na žalovaných firmách, majúcich svoje sídlo na Slovensku, zaplatenia odmeny za rôzne advokátske práce, ktoré vykonal z poverenia žalovaných firiem v Prahe a žiadal v žalobe aj prisúdenie 6% úrokov z opozdenia. Súd I. stolice žalobe čiastočne vyhovel, určil výšku odmeny žalobníka podľa ustanovení vl. nar. č. 95/1923 Sb. z. a n. v sume 4.301 Kč 50 h a prisúdil žalobníkovi túto istinu s 5% úrokmi odo dňa podania žaloby (10. decembra 1932). Odvolací súd rozsudok súdu I. stolice potvrdil.

Najvyšší súd rozsudok odvolacieho súdu zmenil v tom, že z istiny, prisúdenej súdom I. stolice, priznal žalobníkovi 6% úroky od 1. januára 1932.

Dôvody:

Sporný prípad treba posúdiť podľa ustanovení hmotného práva platného v Prahe, kde žalobník prijal poverenie a konal advokátske práce. Avšak odvolacím súdom použité predpisy hmotného práva na Slovensku platného — okrem úrokomeru — nie sú v podstate odchylné, najmä pokiaľ ide o určenie výšky odmeny na základe voľného uváženia súdu. Ostatne vl. nar. č. 95/1923 Sb. z. a n. podľa jeho § 19 platí pre celé územie Čs. republiky. V oboch právnych oblastiach prislúchajú advokátovi zákonné úroky z opozdenia, počínajúc dňom splatnosti palmárneho účtu, to jest jeho ohlásením klientovi po vykonaní objednanej práce (rozh. Sb. n. s. č. 6137). V súdenom prípade nebolo sporné, že účty, z ktorých časť nižšie súdy žalobníkovi prisúdily, zaslal žalobník po vykonaní objednanej práce I. žalovanej firme dopisom z 29. decembra 1931, takže jej musely byť známe najneskor dňa 1. januára 1932. Po-